

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

§. 1. Spectantia ad convocationem, normam, ac potestatem Concilii
generalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

PONTIFICVM QVI SEQVENTVR SYMBOLO EIVSDEM
S. MALACHIE.

Pœnitentia gloriosa.
Rastrum in porta.
Flores circumdat.
De bona Religione.
Miles in bello.
Columna Excelsa.
Animal rurale.
Rosa Umbria.
Urfus velox.
Fides intrepida.

Peregrinus Apostolicus.
Aquila rapax.
Canis & Coluber.
Vir Religiosus.
De balucis Æthiopia.
Cruce de cruce.
Lumen in Cælo.
Ignis ardens.
Religio depopulata.
Fides intrepida.

Pastor Angelicus.
Pastor & Nauta.
Flos Florum.
De medietate Luna.
De labore Solis.
Gloria Olivæ.

In persecutione extrema S. R. E. Sedebit Petrus Romanus qui pascet oves in multis tribulationibus, quibus transactis Civitas septecollis diruetur, & Judex tremendus judicabit populum suum. Finis.

Quæ ad Pontifices pro explicatione sunt adjecta, non sunt ipsius S. Malachie, Sed R. P. F. Alphonsi Giaconis Ordinis Prædicatorum hujus Prophetiæ interpretis, usque ad GREGORIUM XIV. Cætera ex Wion.

QUESTIONES RELIQUÆ

De Conciliis Generalibus, ac Particularibus, cum
varia eorum notitia.

§. I.

Spektantia ad convocacionem, normam, ac potestatem Concilii generalis.

Cum de Conciliis, eorumque potestate pleraque Theologo necessaria hæcenus tradiderimus, operæ pretium erit alia hic adjungere, quæ ad uberiorem eorum notitiam non tantum in Controversiis fidei, sed etiam in Theologicis, ac Canonicis resolutionibus ulum frequentissimum habere solent. Suppositis ergo assertionibus quas hæcenus stabilivimus.

Dico ulterius primò; Ad Concilium generale legitimum requiritur imprimis, ut à Romano Pontifice, vel eum ejus assensu convocetur, aut saltem ab ipso ejus convocario rata habeatur.

Quia si Christus in terra conspicuus suam Ecclesiam per se gubernaret, haud dubiè ad illum spectaret Concilia generalia convocare. Ergo Christo in cælum recepto munus illud ad legitimum illum in terris Vicarium pertinere debet, non verò ad Imperatores, aut magistratus sæculares, uti contendunt hæretici. Unde factum ut Concilia ab his absque Pontificis consensu coacta, hæcenus in Ecclesia pro illegitimis habita fuerint, nisi postea subsecuta sit Pontificis approbatio.

Secundò requiritur, ut per se, vel suos Legatos Pontifex Concilio præsideat, vel accedente ejus approbatione hic defectus postea suppleatur, uti in Synodo generali 2. & 5. factum constat.

Tertiò, necesse est ut convocentur ex orbe Christiano quantum fieri potest omnes Episcopi, sic ut nullus ex Episcopis, qui diocesim habet, positivè excludatur, nisi per excommunicationem ab Ecclesia segregatus fuerit. Sufficit autem absolute ad integritatem Concilii, ut saltem ex potioribus orbis Christiani partibus Episcopi aliqui adveniant, qui possunt ex Pontificis assensu cæterorum vices, & vota supplere; uti docet Suar. hic disp. 11. Sect. 2. n. 7.

Obtinuit etiam consuetudo, ut advocentur Cardinales, Generales Ordinum, ac nonnulli Abbates, qui omnes cum Episcopis exercent munus Judicis, & suffragium habent decisivum, ideoque cum illis signant, *Definiens subscripsi*. Alii verò Theologi qui advocantur ut consultores, tantum signant, *Consentiens subscripsi*. Adfunt etiam plerumque Imperatores, Reges, auc

eorum Legati, tantum ut testes, & Concilii defensores: his positus.

Dico Secundò, ab omni erroris periculo immunes sunt definitiones Concilii generalis absente etiam Pontifice conceptæ, si postea à Pontifice approbatæ fuerint. Quæ doctrina ad Concilia etiam particularia extenditur, & inter Catholicos pro certa habetur.

Probatur primò, Quia approbatio Pontificia, de rebus à Concilio eo absentes decisæ, æquivaler Pontificiæ definitioni. Atqui hæcenus ostendimus Pontificias definitiones nulli errori obnoxias esse. Certa igitur est sequela.

Probatur 2. Quia Concilium generale cum Pontifice sic approbante definens repræsentat totam Ecclesiam; hæc autem, dum Dei nomine loquitur, & aliquid definit, errare non potest. Idque confirmatur ex eo quod Concilii Nicæni I. decretum à S. Cyrillo *lib. 1. de Trinit.* vocetur Sanctissimum & divinum oraculum: & S. Gregorius *cap. 1. Epist. 24.* Dicit se quatuor Concilia generalia, quæ ipsum præcesserunt, suscipere ac venerari sicut quatuor Dei Evangelia.

Dico tertiò, Concilium generale in suis definitionibus errare non potest, si neque Patres Concilii Legatis Pontificis repugnent, neque ipsi Legati contradicant mandato & instructioni quam à Pontifice privatim acceperunt.

Nonnulli sunt Doctores Catholici qui hanc assertionem pro certa non admittunt, nisi Pontifex per se rem prius definiat. Bellarminus tamen *libro 2. de Concil.* dicit assertionem nostram videri certam: & Suar. hic *disp. 5. Sect. 7. n. 10.* certam censet, & inter Authores communem. Ratio est, quia hic concurrat totum quod requiritur ad Ecclesiam Dei nomine definientem; nempe universalis Concilii definitio, simul cum instructione, assensu & mandato Pontificis ut res summâ potestate decernatur, quæ videtur positivè Pontificis approbationi æquivalere. Ergo nihil hic desideratur, quo minus Deus per totam Ecclesiam hoc modo legitime congregatam & consentientem loqui censeatur. Dico, *per totam Ecclesiam*, quia definitio Concilii particularis, cum tali Legatorum instructione, non debet necessariò censeri ab omni erroris periculo immunis, cum Concilium particulare universam Ecclesiam non repræsentet.

Dico quartò, Concilium generale congregatum absque autoritate Pontificis indubitati, potest in errore prolabi. Certa est ex prædictis hæc conclusio.

Et pro-

Arde
kin

Theo
logia

P. IV

Et probatur, Quia assistentia Dei excludens errorem promissa est soli Pontifici, & Ecclesie universae. Concilium verò sic congregatum, neque est Pontifex, neque Ecclesia universa, cum non includat auctoritatem Pontificis, qui est Ecclesiae caput & pars praecipua.

Dico quintò, Si Concilium generale congregatum fit pro aliqua necessitate Ecclesiae, Sede vacante, aut vivente tantum dubio Pontifice, suberit isti Concilio dubius Pontifex, eritque infallibile in iis quae requiruntur, ut praesenti necessitati subveniatur.

Quia nisi in hoc casu auctoritas suprema & ab errore libera Concilio competere, non satis prospexisset Christus gubernationi Ecclesiae dum Sedes vacat, aut de remedio tollendi Schismatis, quando inter plures contententes de vero & indubitato Pontifice non constaret.

Dico sextò, Concilium generale, etsi auctoritate Pontificis congregatum, errare potest, si neque Legatis suis, neque Concilio exposuerit Pontifex mentem suam de controversiis in unam partem decidendis, etiamsi cum Episcopis Legati firmiter consenserint. Haec est communior sententia Doctorum cum Bellarmino *Hic lib. 2. cap. 11. contra Bannez, Amicum &c.*

Quia in tali definitione deest Concilio auctoritas Capituli simul docentis. Legati autem non ita repraesentant Pontificem, ut illis docentibus censeatur Pontifex idem docere, cum neque Pontifex per suam instructionem id mandaverit, neque necessaria gubernatio Ecclesiae id requirat; pro rebus enim sic decis postea Pontificis approbatio postulari potest. Non parum confirmatur haec doctrina ex facto Concilii *Calcedonensis Act. 3.* quod in epistola ad Leonem Pont. ubi postulat decretorum confirmationem, aperte fatetur se eam petere, quoniam praeter decretum fidei contra Dioscorum, alia etiam quaedam statuta erant sine expressa Pontificis sententia.

Neque refert, quod ante Pontificis confirmationem, Concilia quosdam haereticos damnaverint, ex eo quod suis Decretis non obtemperassent, id enim factum est ex eo quod Decreta illa manifestè Scripturis sacris, aut priorum Conciliorum definitionibus conformia fuerint.

§. II.

Pertinentia ad Concilium Provinciale, ac Diocesanum.

EX dictis etiam commodè intelligitur, quibus limitibus contineatur legitimus ordo, norma, & auctoritas Concilii Provincialis, ac Diocesanum, quae maxima ex parte formam modumque Concilii generalis imitari solent; in quibus, praeter ea quae haecenus resolvimus.

Observandum primò, Metropolitanum teneri statutis temporibus celebrare Concilium provinciale, nisi ob legitimum impedimentum à summo Pontifice dispensationem obtineat.

Concilium verò hujus celebrandi tempus, causas, modumque praescribit Tridentinum *Sess. 24. de reform. cap. 2.* Provincialia (inquit) Concilia pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex Sacris Canonibus permissis, renoventur. Quare Metropolitanam per seipsum,

vel illis legitime impeditis, Coepiscopus antiquior... quolibet saltem Triennio post octavam Paschae, seu alio commodiori tempore pro more Provinciae, non praetermittat Synodum in Provincia sua cogere, ita Trid. In India tamen, ob distantiam Episcoporum comprovincialium, hoc triennii tempus ad Concilium celebrandum usque ad sextum annum à Sede Apostolica prorogatur.

II. Concilio Provinciali tenentur interesse Episcopi omnes, & alii qui jurisdictionem Episcopalem obtinent, ut sunt aliqui Abbates, & Priores, & quicumque alias jure vel consuetudine interesse solent, nisi obsterit itineris grave periculum. Possunt quoque ex deputatione Pontificis adesse aliqui Presbyteri, aut Diaconi, & simul definiendi jus habere, ut factum est in Synodo sub Symmacho Papa in Italia, in qua aliqui Presbyteri & Diaconi subscripserunt; est enim hic actus non ordinis, sed jurisdictionis, quae vel consuetudine, vel alio modo obtineri potest. Alii verò exempti, ubi consuetudo contrarium non obtinuit, cogi non possunt à Metropolitanano ut ad provinciale Concilium accedant.

Abbates commendatarii, & Capitulum deputati obtinent vocem dumtaxat consultivam, Episcoporum verò absentium procuratores possunt etiam habere vocem decisivam, si Concilio provinciali visum fuerit.

Quamvis etiam Capitula Ecclesiarum Cathedralium sint specialiter ad Concilium invitanda, & possint etiam iustas ob causas Laici quidam admitti, in eo tamen votum sive suffragium merè consultivum habere possunt, ut diximus de Imperatore, aut Rege in Concilio generali.

III. Decreta quae in Concilio provinciali conduntur, non debent inconsulto Pontifice Romano publicari.

IV. Ad observationem decretorum Concilii provincialis obligantur omnes qui Episcopali jurisdictioni subduntur. Ad hanc tenentur etiam Exempti, ut sunt Regulares, in casibus quibus à jure communi, & Concilii decretis, specialiter Episcopis in eos potestas attributa est: & contra refractarios per juris remedia procedi potest.

Electio loci ad celebrandum Synodum provinciale positae est in arbitrio Metropolitanam. Cessantibus tamen iustis impedimentis, non esse relinquendam Ecclesiam Metropolitanam censuit Sacra Congregatio Concilii.

V. Synodum Diocesanam quotannis celebrandam statuit Tridentinum supra *Sess. 24. de reform. cap. 2.* Ad hanc tenentur convenire etiam Exempti, quia alias cessante exemptione interesse deberent, nec Capitulis generalibus subduntur. Ratione parochialium Ecclesiarum accedere debent omnes qui earum curam gerunt.

Quod si Episcopus fuerit legitime impeditus, potest celebrare Synodum Diocesanam per procuratorem, aut suum Vicarium generalem sufficienti mandato instructum.

VI. In Constitutionibus autem legitime faciendis non requiritur consensus & approbatio Cleri, sed tantum assensus Capituli, sed neque hunc sequi necesse est, praeterquam in quibusdam casibus à jure expressis.